

Δίκοπο μαχαίρι το θέμα των περιουσιών

Είναι ηλίου φαινότερο ότι η Τουρκία προωθεί στη διεθνή σκηνή το θέμα των περιουσιών του κόσμου που εκδίωξε βίβια από το τμήμα της πατρίδας μας που κατέχει από τριακονταετίας. Και ότι επιχειρεί μια άλλη παγίδευση της προσφυγιάς και του λαού γενικότερα, όπως έπραξε με απροσδόκητη επιτυχία με την εκμετάλλευση του νόστου. Του πόθου δηλαδή των ανθρώπων να ξαναδούν τους τόπους που γεννήθηκαν, τη γη που πρωτοπερπάτησαν, τις πάτριες εστίες και τις περιουσίες τους.

Η Τουρκία επέτρεψε στον κλειδοκράτορα του «κάτω κόσμου» ν' ανοίξει την πύλη για να διακινηθούν οι Έλληνες στα κατεχόμενα εδάφη, να διαπιστώσουν μια κατάσταση που επιχειρείται η παγίωση της δια πυρός και σιδήρου, ν' απογοητευτούν από τη μετατροπή των παραδείσων σε νεκροταφεία και να παύσουν ν' απαιτούν την επιστροφή σ' ελεύθερη πατρίδα.

Τώρα ανοίγει το τεράστιο θέμα των περιουσιών προετοιμάζοντας τη κοινή γνώμη να συμβιβαστεί με την «προσφερόμενη» δυνατότητα αποζημιώσεων με προσφυγές στα ψευδοδικαστήρια της κατεχόμενης σατραπείας του Ντενκτάς.

Το θέμα είναι τεράστιο. Δίκοπο μαχαίρι. Και η κυβέρνηση οφείλει να αντιδράσει πάραυτα, έγκαιρα, σωστά και

Από το Γιάννη Σπανό

αποφασιστικά. Γιατί αν επιδείξει την ουσιαστική απάθεια της 23ης Απριλίου, όταν τα ασυγκράτητα κύματα άρχισαν να κινούνται στην επικράτεια του Αττίλα, θα διαπράξει μοιραίο λάθος.

Επειδή ο κόσμος της προσφυγιάς, στην πλειονότητά του αντιμετωπίζει σειρά ανεπίλυτων προβλημάτων για τριάντα χρόνια. Απώλεσε τις περιουσίες του. Τις δουλειές του. Τη φερεγγυότητα του. Την οικονομική και κοινωνική του δύναμη.

«Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν» Έχασαν τη σιγουριά της ζωής, την ασφάλεια και προοπτική τους οι άνθρωποι. Είναι αναγκασμένοι να ζουν σε ατμόσφαιρα εξουθενωτικών αντιθέσεων.

Ζουν στις ποντικότρυπες των ετοιμόροπων καταφυγίων των συνοικισμών και βλέπουν απέναντί τους να υψώνονται παλάτια, ξενοδοχεία, μέγαρα χλιδής. Διαπιστώνουν την αδικία και την αδιαφορία της πιο ελεεινής πρόκλησης ανισότητας.

Δεν μπορούν να δανειστούν. Αδυνατούν να σπουδάσουν και να αποκαταστήσουν τα παιδιά τους. Και συνειδητοποιούν ότι μέρα με τη μέρα τα πράγματα χειροτερεύουν.

Ότι είναι θύματα μιας αθλιότητας που